

Kopia från 2009-02-16 av politiken.biz/laginstrument.htm, nu på:

<http://lege.net/politiken.biz/laginstrument.htm>

Lag som instrument för politisk styrning

Har vi en gällande tryckfrihetslag i Sverige?

Hovrättstådet Brita Sundberg-Weitman vid Svea hovrätt framhöll år 1985 i sin bok "Rättsstaten åter!" att Sverige inte längre var en rättsstat. Det vanns inga effektiva spärrar mot offentligt maktmissbruk och likhet inför lagen hade blivit ett tomt slagord som knappas någon jurist tar på allvar. Medborgarna är underkastade lagar, men det är inte styrande. Myndigheter får "döma" medborgare utan stöd i lagen och utan rättegång. Politikerna har förlorat respekten för rätten.

Brita Sundberg-Weitman skrev: "Lagarna har blivit instrument för att genomföra en politik, snarare än skyddsmekanismer för medborgarna... Ser man lagen som ett medel för politikerna är det logiskt att den enskilde inte kan räkna med skydd, om han hamnar i motsats till det allmänna... Likheten inför lagen är det mest centrala begreppet i rättsstaten. Denna likhet existerar inte, den som har goda kontakter och råd att anlita en energisk advokat har mycket större chanser att klara sig."

Domare som tar ställning självständigt och offentligt väcker i den egna yrkeskåren ett ogillande som kan övergå i sedvanlig repression. Brita Sundberg-Weitman prickades exempelvis av hovrättspresident Birgitta Blom som inte tyckte om hennes åsikter och debattvilja. Senare gjorde man allt för att ytterligare beskära domarnas yttrandefrihet i rättspolitiska frågor.

Dömd utan rättegång

Dorothy Anderssons bok "Dömd utan rättegång" berättar om en gymnasielärare i kemi, Erik Andersson, som avslöjade en olaglig smuggling av radarutrustning till de kommunistiska makthavarna i Afganistan och hur svenska byråkrater därför sökte göra honom till brottling genom att krossa den verksamhet han inlett för det fins bolaget Veitsiluoto OY:s räkning. Vid detta fall bröt man mot lagen vid husrann-sakningar, förfalskade domstolsprotokoll, raderade bort inspelade vittnesförhör, utnyttade kriminellt belastade personer som sanningsvittnen och dömde vederbörande utan rättegång. Detta gjordes i sämsta sovjetiska stil för att gagna socialistregimens syfte.

Samhällskunskapsläraren Dorothy Andersson framhöll, att hon levde i den tron, att samhällskritik alltjämt är en omistlig del av Sverige. Hon började demonstrera utanför kanslihuset för att hävda familjens lagliga rättigheter.

Den 19 sept. 1983 stormades Erik Anderssons hem i Danderyd i Storstockholm av flera poliser. Vid husrannsakan bröt myndigheterna mot lagen. Lagstridigt upprättades det inga beslagsprotokoll. Många föremål slängdes i sopsäckar - även foton och kärleksbrev. Ingen i familjen fick övervaka förrättningen. Erik Anderssons dotter misshandlades grovt. Familjen transporterades till häktet i Sollentuna. De fick inte ens veta vad de var anklagade för. I stället ville man ha deras skriftliga bekännelser. Det fick man inte. Då konstruerade svenska ämbetsmän mer än ett hundra grova brott mot Erik Andersson och hans familj.

Sju månader för "fortsatt brottlig verksamhet", trots att han aldrig begått något brott

Erik Andersson placerades av Sollentuna tingsrätts domare Georg Sterzel i häkte i sju månader för "fortsatt brottlig verksamhet", trots att han aldrig begått något brott. Det var domaren som förfalskade vittnesförhørsprotokoll på 300 punkter på de första tio sidorna. Förfalskningarna var så omfattande att de torde sakna motsvarighet i demokratisk rättshistoria. Sådant var dock vanligt förekommande i Sovjetunionen. En högt uppsatt ämbetsman vid Svea Hovrätt har lyssnat på tingsrättens band och jämfört dessa med vittnesförhørsutskriften och intygade i vittnens närvaro att vittnesförhørsutskriften ej överens-stämmer med banden, och att utskriften måste skrivas om.

Hovrättspresidenten Birgitta Blom och JO Anders Wigelius ville dock skydda de två domarna Georg Sterzel och Anders Hedström (vid hovrätten) genom att hävda att de "inte funnit någon anledning till anmärkningar mot utskriften". Sterzel lät en bedragare vittna falskt. Detta vittne hade två månader tidigare dömts till fängelse för att han hotat ett vittne (övergrepp i rättsak) och köpt stulna datoranläggningar (häleri). Innan dess hade han skjutit en person på Kungsgatan i Stockholm.

I dec. 1985 överlämnade Erik Andersson bevisning, angående av domaren Georg Sterzel förfalskade vittnesförhørsprotokoll, till dåvarande justitieminister Sten Wickbom. Riksåklagaren Magnus Sjöberg avskrev brottsanmälan mot Georg Sterzel. "Någon anledning att anta att brott begåtts föreligger inte. Förundersökning skall därför inte inledas.

År 1985 dömdes Erik Andersson av Sollentuna tingsrätt till 20 månaders fängelse för grovt bedrägeri, trots att ett rätts-vetenskapligt utlåtande bestyrkte att Erik Andersson ej gjort sig skyldig till brott. Fallet överklagades till Hovrätten, där domaren Anders Hedström beslöt att fastställa den gamla domen utan ny rättegång. Beslutet grundades på nya regler i brottsbalken som tillkommit av besparingskäl. Enligt dessa kan hovrätten vägra ny förhandling, om en rättegång är uppenbart onödig.

Hovrättslagman Anders Litzén gav professor Ulf Söderberg i uppdrag att förklara läraren sinnessjuk

Den falskt anklagade bevisade med olika dokument att han var oskyldig. Hovrättslagman Anders Hedström ville till varje pris döma Erik Andersson till fängelse. Därför dömdes han utan rättegång Erik Andersson till 20 månader. Dessutom gav hovrättslagman Anders Litzén professor Ulf Söderberg i uppdrag att förklara läraren sinnessjuk. Ulf Söderberg gjorde som han blev tillsagd och förklarade sitt offer sinnessjuk utan undersökning retraktivt 25 år tillbaka i tiden. Denna "diagnos" kvarstod även år 1997. Högsta domstolen ansåg dock år 1987 att hovrätten gjort sig skyldig till grovt rättegångsfel. Erik Andersson dömdes alltså på falska underlag för "bedrägeri", som han inte begått. Trots att rättsexperter bevisat hans oskuld fortsatte förföljelsen.

Personer som ifrågasätter den härskande idylliska Sverige-bilden, löper alltså risk att trakasseras och behandlas som svikare. De personer, som vågar påtala autoritära företeelser inom rättsväsendet, förföljs vanligtvis. Rune Andersson förföljdes sedan han skrivit en kritisk bok, "Rättsstat i upplösning", och i flygblad informerat allmänheten om röttröta i Sverige. Den annons, där Rune Andersson, avslöjade domaren Georg Sterzels förfalskningar i Sollentuna tingsrätt, censurerades av Expressen. Runt om i Stockholm klistrade han upp affischer med namn och foto av domaren, som han kallade för lagvrängare och bevisförfalskare. Detta gjorde att den stridbare Rune Andersson själv hamnade under brottsmisstanke (Kvällsposten, 20 april 1988).

Riksåklagare Torsten Jonsson och justitiekansler Hans Stark ämnade stoppa hans informativa verksamhet. Rune Andersson blev kallad till förhör hos polisen. Han fick inte veta varför. Den 11 mars 1988, delgavs han brottsmisstanke om "grovt förtal" och "grov förgripelse mot tjänsteman". Han fick inte ens veta vem han skulle ha förgripit sig mot och var och hur den grova förgripelsen skulle ha skett. Rune Andersson hotades med fyra års fängelse. Vid förhöret beslagtogs hans bandspelare. Han vägrades också att anlita den försvarare han ville ha.

Polisen krävde att få veta var Rune Anderssons tryckpress fanns, trots att tryckfrihetsförordningen förbjuder polisen att ställa en sådan fråga

I hundrtals år har despotiska stater sökt komma åt misshagliga författare genom deras tryckpress.

Den 16 sept. 1988 sändes två poliser att gripa Rune Andersson, trots att det var välkänt att Rune Andersson då befann sig i Oslo. Avsikten var att trakassera hans familj. Den 31 jan. 1989 kände sig Rune Andersson nödsakad att gå i landsflykt i Danmark för att kunna behålla sin rätt att skriva fritt. Han hade blivit bitter och besviken på svensk rättsvisa. Den 13 april kallades Rune Andersson till nytt förhör men var då i Danmark. Den 27 april 1989 sändes tre poliser att gripa Rune Andersson, som då stod utanför den svenska ambas-saden i Köpenhamn och protesterade. Han genomförde 1400 demonstrationer utanför svenska ambassader utomlands. Rune andersson hungerstrejkade i 17 dygn. Han återvände till Sverige i maj 1990 och i december samma år togs samtliga anklagelser mot honom tillbaka.

Den svenska tryckfrihetslagen

Byråkrater belönas för sina lögnar. Vanliga svenskar förbjuds att skriva sanning. Ansvarige utgivaren för tidningen Arbetaren, Armas Saastamoinen, avslöjade domaren Folke Lundquist, som var en mycket skicklig förbrytare, i fråga om egendomsbrott. Tre av dem som anmälde den kriminelle domaren blev inspärrade på sinnessjukhus. ett av offren för psykiatrimissbruk var polisbefäl. År 1950 dömdes redaktör Saatamoinen för årekränkning av domaren Lundquist till två månaders föängelse och fem tusen kronors böter. Omsider dömdes domaren Folke Lundquist till ett flerårigt fängelsestraff. redaktör Saastamoinen fick dock aldrig någon upprättelse av det svenska rättsväsendet.

Tryckfrihetsmål med politiskt utnämnda nämndemän visade sig oftast vara ett spektakel. De röda hade alltid rätt att förtala sina motståndare på 1970- och 80-talen, mendan de antikommunistiska och socialistiska krafter fick presentera hur många fakta som helst det räknades inte. De brukade fällas för förtal.

År 1972 stämde den kommunistiska tidningen Ny Dag för förtal. Tidningen hade hänvisat till felaktiga sovjetiska källor om en lettisk flykting. Ny Dag fälldes inte utan kunde fortsätta sin hatiska verksamhet. När högertidningen Contra stämde av en spion år 1986 och redaktionen kallade en polisinspektör att vittna för att styrka sanningshalten i påståenden, avslöjade denne kvällen före rättegången inför flera personer, däribland författaren till denna bok, att han av chefåklagare K G Svensson förbjöds att beröra vissa saker i sitt vittnesmål och att han därigenom rentav fått order om att begå mened för att följa den sovjetiska verksamheten i Sverige. Contra fälldes.

SÄPO:s inblandning

SÄPO är en hemlig institution i Sverige. Carl Lidbom föreslog år 1987 att denna organisation skulle knytas närmare regeringen. Senare fick man klart för sig att SÄPO kunde anhålla de misstänkta på hemliga grunder utan att informera några anhöriga om det. SÄPO kan döma utan anklagelser eller bevis vid en hemlig rättegång. I Sovjetunionen hölls vissa rättegångar hemliga för att allmänheten inte skulle se bristen på bevis. SÄPO kan utan bevis utpeka vem som helst som säkerhetsrisk. Detta har skett gång på gång .

Efter nio år på det statliga företaget Dafa avskedades plötsligt 42-åriga Josef, sedan han stämplades som säkerhetsrisk av SÄPO. Stockholms tingsrätt ansåg att det var en olaglig uppsägning. Men Josef fick inte tillbaka arbetet. I praktiken fick han som programmerare yrkesförbud. Han sökte 26 arbeten men blev aldrig anställd.

SÄPO gjorde en felaktig bedömning som många gånger förr, men ville inte erkänna detta. Därmed ruinerades Josefs liv. Han anmälde SÄPO till justitiekanslern. Också en oskyldig ryska, bosatt i Skövde, där hon arbetade som servitris, betraktades år 1989 som säkerhetsrisk och fick inte svenskt medborgarskap pga hennes kunskaper i engelska (!). Därmed kunde hon vara KGB-agent. Som protest gick hon omkring med ett plakat: "Är jag en KGB-agent?" Det visar att kunskaperna om Sovjetunionen var mycket dåliga på SÄPO. Eller att man struntade i de fakta man ägde.

Att det samtidigt enligt flera avhoppade sovjetiska under-rättelsemän, däribland Vladimir Petrov, agerade en verklig KGB-agent på UD, bekymrade inte SÄPO. Denna person avslöjades ju aldrig.

För SÄPO var det särskilt lämpligt att bekämpa aktiva antikommunister genom att betrakta dem som säkerhetsrisker. Dessa personer fick göra allt för att bevisa sin oskuld. Om de lyckades med det, lämnades de i fred. Annars fortsatte trakasserier. SÄPO behövde inte lägga fram några bevis. Det räckte med rykten och förtal. En av sådana aktivister, som följde antikommunister, var Krister Ekberg, chef på SÄPO:s operativa avdelning. År 1989 misstänktes han för olagliga metoder. Men han gick fri. Som vanligt. Dock befriades han från sin tjänst från SÄPO.

När SÄPO-män dök upp hos människor, presenterade de sig aldrig vid namn. Dessa var hemliga, hävdade man. Till och med i Sovjetunionen brukade tjänstemän i officiella sammanhang uppge sina namn.

//